

Ne, ne! reagovala jsem v duchu dramaticky, nebo spíš našťvaně. Ten tichý výkřik dvou odmítavých slov mi ale zněl i ve vlastních uších. A dokonce stupňovaně. Jako ozvěna, kterou jsme mohli častokrát slyšet v televizních inscenacích nebo filmech, kde si autoři v podobných záporných částicích libují. Zvláště, když chtějí vyjádřit zoufalství ženy. A tak se ty alergické odezvy při častém opakování zdají až směšné.

Ale já jsem měla důvod k našťvanosti i k tomu začít si vymýšlet sankce.

Když jsem vešla pozdě v noci do kuchyně, dřez byl plný špinavého nádobí a hlavně sklenic, většinou jen polodovypitých. Šálky od kávy nebo čaje ležely i na desce kuchyňské linky a na jídelním stole. Podobná spoušť byla v obývacím pokoji. Tady navíc stálo několik lahví od nejrůznějšího alkoholu a popelníky byly plné nedopalků, některé na filtru od rtěnky.

Takže bylo jasné, že můj muž své dosud pánské jízdy rozšířil i o druhé pohlaví.

V něčem takovém moje děti v žádném případě žít nebudou! Nechci přece dřít od rána do noci, aby se můj manžel mohl předvádět!

Věděla jsem, že on sám moc nepije, jen tak spíš ze slušnosti, ani jsem ho nikdy neviděla s cigaretou. A že by mi byl nevěrný, o tom jsem silně pochybovala. Ačkoli chlapům v tomhle směru není možné věřit bezvýhradně. Především se ukazoval, jak se máme, a určitě našel dost důkazů pro to, že především jeho zásluhou.

Vrátila jsem se do auta, abych přinesla svá zavazadla, hlavně se nemusela dívat na ten binec doma. A já, blbec, pomyslela jsem si s dárky v ruce, mu ještě z každé zahraniční cesty něco přivezu! Musela jsem jít ještě jednou, dárek pro něho jsem vzala zpátky do garáže. Třebaže jsem si přitom sama připadala k smíchu. Když jsem si však vzpomněla, jak není jednoduché něco při mé profesi kupovat, najít si čas, od rozhodnutí jsem neustoupila.

Nejraději bych zůstala v autě, vytáhla si spacák, sklapla sedadla, zalehla a začala trucovat. Místo toho jsem vybalovala z kufru špinavé prádlo a některé házela přímo do pračky. Věděla jsem, že nedokážu jít spát, aniž bych ten čurbes, jak říká s oblibou moje matka, ještě hned neuklidila. Měla bych však spíš vzbudit mého milovaného muže, aby laskavě dal po své návštěvě byt do pořádku. Ale moc dobře vím, jak bych dopadla. Nejen že bychom neuklidili, ale nestačila bych se před tím ani osprchovat. A já jsem se teď netěšila na sprchu, ale přímo na vanu plnou horké vody, protože na cestách jsem si takové potěšení nedovolovala. Pořád jsem žila v napětí, že mne budou ještě potřebovat, a je vždycky stokrát lepší vylézt v takovém případě zpod sprchy než z vany.

Snesla jsem všechno nádobí a lahve k dřezu, ale do mytí se mi chtělo asi tak jako kousnout do nezralého citrónu. Zařekla jsem se, že mu udělám tu ostudu a všechno uklidím. Hlavně kvůli dětem, ale ty už nejspíš jsou na tatínkovo jednání zvyklé, možná mají ráno problémy najít čistý hrnek, aby se mohly nasnídat. Jistě si podobně počínal i jindy. Teď poprvé dokonce neuklidil, ačkoli stoprocentně věděl, že se v noci vrátím. Volala jsem mu ještě i z letiště. Místo aby na mne chvíli počkal, a za tu dobu aspoň umyl nádobí, raději zaleze do pelechu. Měla jsem teď na něho takový vztek, že jsem se rozhodla za ním nejít.

Donutila jsem se dokonce v obývacím pokoji a v kuchyni aspoň zamést. Kdybych totiž zapnula o půlnoci vysavač, všechny probudím, a budou si myslet, že jsem se zbláznila. I když já jsem rozhodně k takovému vlastnímu bláznivému jednání příčinu nezavdala. Jen se stále víc stávám vděčnou obětí a nechávám se k němu dohnat. A dočkám se možná i něčeho mnohem horšího, pokud razantně nezakročím. Zatím mé sankce vždycky probíhaly jen v mém vlastním vědomí. Pouze jsem manželovi sem tam něco připomenula. Víím dobře, že nejsem moc schopná trestat. I děti jsem dokázala jen tak plesknout, protože kdybych je uhodila víc, prožívala bych jejich bolest mnohem hůř než ony.

Ale já přece nemohu všechno jen donekonečna odevzdaně snášet! Kam bych přišla? Kam bychom přišli?

Chápu, že manžel, když je s dětmi doma sám, není zrovna v nejlepší situaci. Ale mohl by mě aspoň ušetřit takových překvapení jako dnes. Ať si někoho pozve, aby se necítil tak osamělý, ale nemusí to být zrovna každý den, jak mi žalovala Lenka, která tátu jinak zbožňuje. A taky nemusí zvát kdekoho, kdo zrovna má chuť se zadarmo napít i najíst. Jak jsem zjistila, chodí k nám stále častěji jen známí místní vyžírkové. Na ty se mi zrovna dřít nechce, byla jsem na ně vždycky vysazená. A manžel moc dobře ví, které z jeho kamarádů nesnáším. Ti slušnější se od něho už distancovali, možná i kvůli mně. Museli poznat, jak se tvářím, když jsem někdy přišla v době, kdy tu právě seděli.

Možná jsem nespravedlivá, svlékala jsem se v koupelně, měla bych svého muže pochopit. Ale i tady jsem se musela rozčilit. Ve vaně kolem dokola byl samozřejmě mastný proužek špíny. A nejen to, na dně černé chloupky, ze kterých se mi vždy zvedal žaludek. Jak si může dovolit sem někoho zvát, když i v koupelně nechává takový svinčík? Co si ti lidé o něm pomyslí, a hlavně co o mně?

Podvědomě jsem šla na záchod, byl tu zápach jako v pavilónu šelem, jak se naučil říkat náš Jiříček hned po první návštěvě zoologické zahrady. Cítila jsem převážně cosi kyselého, někdo tu pravděpodobně zvracel. Znovu se všechno ve mně vzbouřilo: Tak to tedy ne! opět jsem se zařekla, ale byla jsem maximálně schopna jen spláchnout WC a vrátit se do koupelny. Vydrhla jsem vanu, protože jinak bych do ní nevlezla.

A já, nána, jsem se tak těšila domů! Ke svému manželovi!

"Jsi taky tak nadržená, Martino?" ptala se mě vždycky ke konci turnusu Kamila, která se většinou se mnou při kabinovém tlumočení střídala.

Nikdy bych nedokázala takovou větu ze sebe dostat, ten výraz mi připadal hrozný. Ale u Kamily mi nikdy nepřišlo se na ni kvůli té otázce zlobit. Zнала jsem od vidění jejího manžela, většinou na ni čekal na letišti nebo na nádraží. Bylo mi jasné, že se na něho musí těšit, šli neuvěřitelně po sobě, nejraději by hned někde zmizli a milovali se přímo v odbavovací hale. Konečně i ten samotný název vzbuzuje asociace a inspiruje. Kamila se mi svěřila, že oba většinou vydrží jen k první odbočce do polí nebo lesa. Já jsem ještě taková viktoriánka, že si lásku v automobilu nedokážu představit.

Vůbec pro mě milování nikdy neznamenal nějakou významnější hodnotu. Právě Kamila mi jednou řekla, když mě víc poznala, že nechápe, jak moje babička mohla být Francouzka. Myslet si něco podobného o příslušnících tohoto národa je už asi jeho úděl. Jako něco zcela opačného o Němcích.

V mém žebříčku hodnot nestálo milování určitě moc vysoko. Byla jsem doma a můj manžel stále při chuti. Až mě to někdy otravovalo, i když nemohu popřít, že by mě to převážně neuspokojovalo.

Změnila jsem se, když jsem začala tlumočit a jezdit často ven. Ani ne snad proto, že jsem nemohla být stále se svým mužem, spíš neuvěřitelně vzrostly podněty, které mě dráždily, i když spíš v podvědomí. Až pro mne sex začal znamenat víc než doposud, v žádném případě by se ale nemohl stát posedlostí, jako se mi zdálo u Kamily, která konečně svou dychtivost ani neskrývala.

Celý ten náš hektický život vedl k tomu, že jsem toužila se uvolnit, bylo ve mně stále víc napětí, kterého jsem se zbavovala až právě jen se svým mužem. Možná bych našla jinou, i lepší formu relaxace, ale neměla jsem důvod ji hledat.

Teď jsem si usmyslela, že ho potrestám něčím, čím zároveň ztrestám sebe. Připadala jsem si o to směšnější. Já a flagelantka! Ale nepřišla jsem na jiné řešení.

Posunula jsem stranou vývod kohoutku, aby voda stékala po boku vany. Byla až příliš slyšet. Svlékla jsem si podprsenku a kalhotky a vlezla do horké vody. V tu chvíli se, jako téměř vždy, dostavil pocit blaženosti. Zavřela jsem oči a cítila se šťastná. Pocit naštvanosti byl pryč. Aspoň v těch prvních vteřinách. Cítila jsem, jak se mi otevírají všechny póry v těle. Zvláště na tvářích, které zůstaly nad vodou.

Nadzvedla jsem se ve vaně, pustila vodu do ruční sprchy a dala si ji do klína. Znovu jsem upadala do té šťastné letargie, ale podvědomě jsem zvedla ruku a zamkla dveře, kdyby se manžel náhodou vzbudil, přišel za mnou a tu slastnou chvíli mi přerušil. Asi se začínám stávat hédonistkou. Budu se muset ještě víc seznamovat s principy slasti. Podívala jsem se nad sebe a poprvé jsem neměla pocit bizarnosti. Můj muž se totiž na naší koupelně vydováděl. Když stavěl tento dům, trvalo mu prý rok, než ten hygienický svatostánek postavil a vybavil podle svého obrazu. Všechno jsem byla schopná, stejně jako ostatní lidé, pochopit, ne však zrcadla na stropě. Nevím, co si od nich sliboval, zvláště když si vzal mě. Nikdy jsem v sobě nepřekonala stud být s ním v koupelně. Měla jsem i nedobrý pocit, když jsem se na sebe do těch nebeských zrcadel podívala. Teď jsem se začala se zájmem a vlastně s jistou bezostyšností prohlížet, i když jsem věděla, že zase nejsem nic tak moc. Ale vždycky byl o mě mezi spolužáky a muži zájem a já si nikdy nedokázala vysvětlit proč, chyběla mi sebedůvěra, měla jsem jiné představy o ženské kráse.

Než mi jeden kamarád řekl, že existují nejen krásné, ale i zajímavé dívky a ženy. Ale už jsem se od něho nedozvěděla, proč právě já mohu být zajímavá.

Když jsem mnohokrát poté slyšela o nějaké ženě či dívce, že je zajímavá, nebo jak to nejčastěji bylo řečeno, *je svým způsobem zajímavá*, vždycky jsem se snažila si podobný typ pečlivě prohlédnout nebo blíže poznat, dokonce jsem i někdy odhadla, v čem je jejich zajímavost. Třeba jen v úsměvu, vlídném chování, schopnosti bavit ostatní, zaujmout.